

RZECZPOSPOLITA POLSKA
Rzecznik Praw Obywatelskich

Warszawa, dnia 3 czerwca 2009 r.

RPO-620472-IX-09/ST

00-090 Warszawa Tel. centr. 0-22 551 77 00
Al. Solidarności 77 Fax 0-22 827 64 53

Naczelny Sąd Administracyjny

Izba Ogólnoadministracyjna

Wniosek

Rzecznika Praw Obywatelskich

Na podstawie art. 264 § 2 w związku z art. 15 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) w związku z ujawnionymi rozbieżnościami w orzecznictwie sądów administracyjnych

wnoszę o

rozstrzygnięcie następującego zagadnienia prawnego :

Czy sam fakt skazania prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo wymienione w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525 ze zm.) uzasadnia cofnięcie pozwolenia na posiadanie broni czy też niezbędne jest dodatkowo wykazanie, iż przestępstwo to

realnie wskazuje na możliwość użycia broni w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego ?

Uzasadnienie

Stosownie do art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy o broni i amunicji właściwy organ Policji cofa pozwolenie na broń, jeżeli osoba, której takie pozwolenie wydano należy do osób, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 2 - 6 tej ustawy. W myśl zaś art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji pozwolenia na broń nie wydaje się osobom co do których istnieje uzasadniona obawa, że mogą użyć broni w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego, w szczególności skazanym prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu albo wobec których toczy się postępowanie karne o popełnienie takich przestępstw.

W świetle powołanych przepisów organ Policji jest zobligowany cofnąć pozwolenie na broń, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, iż posiadacz takiego pozwolenia może użyć broni w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego, w szczególności zaś, jeśli został on skazany prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu albo jeśli toczy się przeciwko niemu postępowanie karne o popełnienie takich przestępstw. Wykładnia tych przepisów nie jest jednak jednolita w orzecznictwie sądów administracyjnych.

W wyroku z dnia 24 października 2008 r. (sygn. akt II OSK 1276/07) Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, iż z literalnego brzmienia art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o

broni i amunicji wynika, że ma on zastosowanie „(...) do osób skazanych za którekolwiek z przestępstw wskazanych w tym przepisie. W takim bowiem przypadku jednostka, która została skazana prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu albo wobec której toczy się postępowanie karne o popełnienie takich przestępstw z mocy prawa jest uznawana za osobę, co do której istnieje uzasadniona obawa, że może użyć broni w celach sprzecznych z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Mówiąc innymi słowy, sam fakt popełnienia powyższego przestępstwa uzasadnia cofnięcie pozwolenia na posiadanie broni.” We wspomnianym wyroku z dnia 24 października 2008 r. Naczelny Sąd Administracyjny odwołał się także do ugruntowanego orzecznictwa w zakresie takiego rozumienia art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 września 2008 r., sygn. akt II OSK 994/07; wyrok z dnia 7 sierpnia 2008 r., sygn. akt II OSK 917/07; wyrok z dnia 7 sierpnia 2008 r., sygn. akt II OSK 926/07; wyrok z dnia 15 lipca 2008 r., sygn. akt II OSK 847/07; wyrok z dnia 25 czerwca 2008 r., sygn. akt II OSK 698/07).

Zbieżne z powołanym poglądem stanowisko zostało także zaprezentowane przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 23 października 2008 r. (sygn. akt II OSK 1238/07), a także w wyroku z dnia 13 maja 2008 r. (sygn. akt II OSK 514/07), w wyroku z dnia 21 sierpnia 2008 r. (sygn. akt II OSK 938/07), wyroku z dnia 13 maja 2008 r. (sygn. akt II OSK 532/07). W ostatnim ze wskazanych wyroków Naczelny Sąd Administracyjny przyjął, iż „(...) w świetle dyspozycji art. 15 ust. 1 pkt 6 cyt. ustawy o broni i amunicji osoby skazane za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu lub wobec których toczy się postępowanie karne o popełnienie takich przestępstw

należy uznać za stwarzające uzasadnioną obawę użycia posiadanej broni w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Ponadto, to właśnie ustawodawca nie zróżnicował skutku popełnienia i skazania za przestępstwo prawomocnym wyrokiem dla dopuszczalności dalszego posiadania broni od charakteru popełnionego przestępstwa. Należy zatem przyjąć, że prawomocny wyrok skazujący i to bez względu na określony w nim wymiar kary, jest niejako dowodem istnienia wobec skazanego obawy, że posiadacz broni palnej użyje tej broni w celach sprzecznych z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego (...)."

Jednakże w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego są również prezentowane odmienne poglądy w zakresie rozumienia art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji. I tak w wyroku z dnia 4 listopada 2008 r. (sygn. akt II OSK 1322/07) wyrażony został pogląd, iż „(...) cofnięcia pozwolenia na broń nie uzasadnia każdy fakt popełnienia przestępstwa przeciwko mieniu, lecz tylko takiego, które jednocześnie realnie wskazuje, że jego sprawca (a także podejrzany, w stosunku do którego toczy się postępowanie karne) może użyć tej broni w sposób spreczny z interesem porządku lub bezpieczeństwa publicznego." Podobny pogląd został przedstawiony także w wyroku z dnia 20 marca 2007 r. (sygn. akt II OSK 955/06), w wyroku z dnia 29 lutego 2008 r. (sygn. akt II OSK 84/07), w wyroku z dnia 31 marca 2008 r. (sygn. akt II OSK 316/07), w wyroku z dnia 6 czerwca 2008 r. (sygn. akt II OSK 632/07), w wyroku z dnia 23 czerwca 2008 r. (sygn. akt II OSK 697/07), w wyroku z dnia 31 października 2008 r. (sygn. akt II OSK 1302/07). W ostatnim z wymienionych wyroków Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że przyjęcie takiej wykładni art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji, według której „(...) ustalenie faktu zaistnienia przestępstwa przeciwko mieniu

nie może być uznane za wyłączną przesłankę cofnięcia pozwolenia na broń, lecz konieczne jest przeprowadzenie szerszej analizy w każdej sprawie prowadzonej w tym przedmiocie w aspekcie tego, czy rzeczywiście istnieje uzasadniona obawa użycia broni przez uprawnionego do jej posiadania w sposób sprzeczny z interesem porządku lub bezpieczeństwa publicznego ma bezpośredni związek z indywidualizowaniem każdej sprawy i ocenianie jej z uwzględnieniem szczególnych warunków mogących mieć wpływ na stwierdzenie zaistnienia uzasadnionej obawy użycia broni w sposób sprzeczny z interesem porządku lub bezpieczeństwa publicznego."

Wykazane powyżej rozbieżności w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego dotyczące wykładni art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji mają zasadniczy charakter.

Według pierwszej grupy poglądów prezentowanych w tym orzecznictwie sam fakt skazania prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu albo prowadzenia postępowania karnego o popełnienie takich przestępstw obliguje organ Policji do cofnięcia pozwolenia na broń jego posiadaczowi. Nie jest w związku z tym konieczne prowadzenie dalszego postępowania w celu ustalenia dodatkowo, czy charakter popełnionego przestępstwa rodzi uzasadnioną obawę użycia broni w sposób sprzeczny z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego. W opozycji do takiego stanowiska pozostają poglądy, według których dla cofnięcia pozwolenia na broń nie wystarczy samo wykazanie przez organ Policji, iż jego posiadacz popełnił przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu albo że toczy się przeciwko niemu postępowanie karne o popełnienie takich przestępstw. Niezbędne jest również wykazanie, iż istnieje realna obawa, że posiadacz pozwolenia

na broń może użyć tej broni w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

Innymi słowy opisana powyżej kontrowersja dotyczy tego, czy określony art. 18 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji nakaz cofnięcia pozwolenia na broń ma charakter generalny i obejmuje każdego prawomocnie skazanego posiadacza pozwolenia na broń (ewentualnie posiadacza przeciwko któremu prowadzone jest postępowanie karne) czy też ma charakter indywidualny, a więc wymaga dodatkowo wykazania ścisłego związku pomiędzy charakterem popełnionego (zarzucanego) czynu, a zagrożeniem bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

W świetle art. 18 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji właściwy organ Policji cofa pozwolenie na broń, jeżeli osoba, której to pozwolenie wydano należy do osób, co do których istnieje uzasadniona obawa, że może użyć broni w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego, w szczególności skazanych prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu albo wobec których toczy się postępowanie karne o popełnienie takich przestępstw. Zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich literalne brzmienie art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji nie pozostawia wątpliwości, iż skazanie prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu (ewentualnie prowadzenie postępowania karnego w tym zakresie) mieści się w ogólnej przesłance uzasadniającej cofnięcie pozwolenia na broń w postaci uzasadnionej obawy, iż broń może zostać użyta w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Świadczy o tym użyty przez ustawodawcę zwrot „w szczególności”. W istocie poprzez zastosowanie tego zwrotu ustawodawca

przykładowo wymienił sytuacje, w których każdorazowo aktualizuje się po stronie organu Policji obowiązek cofnięcia pozwolenia na posiadanie broni z uwagi na uzasadnioną obawę, iż broń ta może zostać użyta w celu sprzecznym z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Wyliczenie to nie ma charakteru zamkniętego katalogu, co oznacza, że organy Policji również w innych przypadkach nie wymienionych po zwrocie „w szczególności” zobligowane są cofnąć pozwolenie na posiadanie broni, jeśli zachodzi ogólna przesłanka w postaci uzasadnionej obawy użycia broni w celu, który zostanie zidentyfikowany jako spreczny z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

Powyższe znajduje potwierdzenie w zasadach techniki prawodawczej. W myśl § 153 ust. 1 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908) definicję zakresową (wyliczającą elementy składowe zakresu) formułuje się w jednym przepisie prawnym i obejmuje się nią cały zakres definiowanego pojęcia. Jeżeli nie jest możliwe sformułowanie definicji, o której mowa w ust. 1, można objaśnić znaczenie danego określenia przez przykładowe wyliczenie jego zakresu, wyraźnie wskazując przykładowy charakter wyliczenia przez posłużenie się zwrotami : „w szczególności” albo „zwłaszcza” (§ 153 ust. 3 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów).

Na przeszkodzie w takiej jak zaproponowana powyżej wykładni art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji nie stoi też treść dyrektywy Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. U. UE L.91.256.51, 2008.179.5). Stosownie do art. 5 lit. b tej dyrektywy bez uszczerbku dla art. 3 państwa członkowskie zezwalają na nabywanie i posiadanie broni palnej

wyłącznie osobom, które przedstawiają ważną przyczynę i które nie stanowią zagrożenia dla samych siebie, dla porządku publicznego lub dla bezpieczeństwa publicznego; wyrok skazujący za popełnione umyślnie przestępstwo z użyciem przemocy uznaje się za element wskazujący na takie zagrożenie. Państwo członkowskie może zaś wycofać pozwolenie na posiadanie broni palnej, jeżeli nie jest już spełniony którykolwiek z warunków, na podstawie którego zostało ono wydane.

Co prawda wymieniony art. 5 dyrektywy w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni odwołuje się wyłącznie do wyroku skazującego za popełnione umyślnie przestępstwo z użyciem przemocy jako elementu wskazującego na istnienie zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego i uzasadniającego cofnięcie pozwolenia na broń. Jednakże zgodnie z art. 3 tej dyrektywy państwa członkowskie mogą w swym ustawodawstwie uchwalić przepisy surowsze niż przewidziane w dyrektywie.

Gramatyczne brzmienie art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji uzasadnia w związku z powyższym twierdzenie, iż w każdym przypadku skazania prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu albo prowadzenia wobec posiadacza pozwolenia na broń postępowania karnego o popełnienie takich przestępstw, organ Policji zobowiązany jest cofnąć pozwolenie na broń. Jednak - na co wskazano powyżej - owa gramatyczna wykładnia art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji jest w istocie odrzucana przez tę linię orzeczniczą Naczelnego Sądu Administracyjnego, która opowiada się za stanowiskiem, iż cofając pozwolenie na broń nie można powoływać się wyłącznie na fakt skazania prawomocnym orzeczeniem sądu, lecz konieczne jest dodatkowo wykazanie

bezpośredniego związku pomiędzy popełnionym czynem przestępnym i zagrożeniem bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Jak się wydaje - nie zostało to jednak wypowiedziane wprost w treści orzeczeń reprezentatywnych dla tej linii orzeczniczej - u podstaw tego stanowiska legły względy natury aksjologicznej. Przede wszystkim - jak można sądzić - chodzi o to, aby w trakcie postępowania dotyczącego cofnięcia pozwolenia na broń respektowana była zasada proporcjonalności.

Konstytucja RP w sposób wyraźny (a więc nie tylko poprzez klauzulę ogólną demokratycznego państwa prawnego) odwołała się do zasady proporcjonalności. Z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP wynika bowiem, iż ograniczenia konstytucyjnych praw i wolności mogą być ustanawiane tylko wtedy, „gdy są konieczne w demokratycznym państwie”. Przesłanka konieczności ograniczenia jest merytorycznie tożsama z zasadą proporcjonalności. Zasada ta mieści w sobie postulat niezbędności, przydatności i proporcjonalności sensu stricto wprowadzanych ograniczeń. Kryterium „konieczności” zastosowania ograniczenia oznacza też obowiązek ustawodawcy do wyboru najmniej uciążliwego środka. W rezultacie, jeśli ten sam cel możliwy jest do osiągnięcia przy zastosowaniu innego środka, nakładającego mniejsze ograniczenia na prawa i wolności jednostki, to zastosowanie przez ustawodawcę środka bardziej uciążliwego wykracza poza to, co jest konieczne, a więc narusza Konstytucję (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 kwietnia 1999 r., sygn. akt K 33/98, OTK z 1999 r., Nr 4, poz. 71; z dnia 11 maja 1999 r., sygn. akt K 13/98, OTK z 1999 r., Nr 4, poz. 74; z dnia 29 czerwca 2001 r., sygn. akt K 23/00, OTK z 2001 r., Nr 5, poz. 124).

Nie ulega wątpliwości, iż odwołanie się do tak rozumianej jak powyżej zasady proporcjonalności jest możliwe również w procesie wykładni przepisów prawa. Jeśli

bowiem jedna z proponowanych wykładni przepisów prawa mogłaby prowadzić do kolizji z konstytucyjną zasadą proporcjonalności, należałoby opowiedzieć się za taką wykładnią przepisów budzącą kontrowersje, która chroni Konstytucję i wartości w niej wyrażone.

W świetle powyższego należy wyjaśnić czy wzgląd na zasadę proporcjonalności uzasadnia odstępianie od gramatycznej wykładni art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji, a w konsekwencji nakłada na organ Policji obowiązek wykazania dodatkowo ścisłego związku pomiędzy charakterem popełnionego czynu przestępnego przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu, a uzasadnioną obawą powstania zagrożenia bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

Otóż - w ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich - nie zachodzą okoliczności uzasadniające odstępianie od literalnej wykładni art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji. Przede wszystkim - co jednak nie jest okolicznością decydującą - prawo do posiadania broni nie ma prawa rangi konstytucyjnej. Niewątpliwie jednak treść tego prawa pozostaje w jakimś związku z ochroną takich konstytucyjnych wartości jak życie (art. 38 Konstytucji RP), zdrowie (art. 68 ust. 1 Konstytucji RP) czy też mienie (art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji RP), skoro jednym z ustawowych celów wydania pozwolenia na broń może być potrzeba ochrony osobistej lub ochrony bezpieczeństwa innych osób oraz mienia (art. 10 ust. 3 pkt 1 o broni i amunicji). Ponadto wydaje się, iż nawet w zakresie dotyczącym pozbawiania jednostki uprawnień wynikających jedynie z ustawy należy również unikać wszelkiej arbitralności. Stąd też zasadna jest teza, iż także w przypadku badania legalności rozstrzygnięcia dotyczącego pozbawienia jednostki

pozwolenia na broń możliwe jest sięganie do zasady proporcjonalności i wypracowanego w tym zakresie dorobku orzecznictwa.

Jednak - zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich - względy natury aksjologicznej (w tym względ na potrzebę ochrony zasady proporcjonalności ingerencji władzy publicznej w przysługujące jednostce prawo) nie przemawiają za odstępniem od poglądu, iż w każdym przypadku skazania prawomocnym orzeczeniem sądowym posiadacza pozwolenia na broń za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu (wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego o takie przestępstwo) organ Policji zobligowany jest cofnąć mu pozwolenie na broń. W tym zakresie treść art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji ma niewątpliwie charakter prewencyjny. Ma mianowicie zapobiegać potencjalnym zagrożeniom dla życia, zdrowia lub mienia społeczeństwa, które obiektywnie rosną w razie wejścia posiadacza pozwolenia na broń w kolizję z prawem karnym, co jest równoznaczne z tym, iż ciężar gatunkowy popełnionego przez niego czynu zawiera w sobie duży ładunek szkodliwości społecznej (por. art. 1 § 2 k. k.). Tak rozumiana treść art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji służy ponadto realizacji konstytucyjnie akceptowanego celu w postaci potrzeby ochrony bezpieczeństwa, porządku publicznego, wolności i praw innych osób (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP). Nie stanowi też zbyt wysokiego kosztu realizacji tego celu, skoro ustawodawca nie w każdym przypadku skazania prawomocnym orzeczeniem za przestępstwo zdecydował się na wprowadzenie nakazu odebrania pozwolenia na broń. Uczynił tak jedynie w przypadku skazania sprawcy za przestępstwa godzące w fundamentalne prawa człowieka jak prawo do życia (art. 38 Konstytucji RP), prawo do ochrony praw majątkowych (art. 64

ust. 1 i 2 Konstytucji RP) oraz prawo do ochrony zdrowia (art. 68 ust. 1 Konstytucji RP). W tym kontekście stawiane posiadaczowi pozwolenia na broń wymaganie, aby nie był skazany za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu nie wydaje się nadmierne.

Wreszcie za taką wykładnią przepisów w omawianym zakresie przemawiają również względy natury systemowej. Rozwiązanie zawarte w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji nie jest nowością w polskim systemie prawnym. Przykładowo zgodnie z art. 22b ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 ze zm.) Komisja Nadzoru Finansowego obligatoryjnie odmawia wyrażenia zgody na powołanie członka zarządu banku, jeżeli kandydat był karany za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe, z wyłączeniem przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego. W myśl zaś przepisów art. 6 ust. 2 i ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223, poz. 1458) pracownikiem samorządowym może być osoba, która nie była skazana prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe. Sam fakt skazania za wskazane przestępstwo obliguje więc pracodawcę samorządowego do zwolnienia pracownika samorządowego.

W świetle powołanych przepisów Prawa bankowego oraz ustawy o pracownikach samorządowych sama okoliczność skazania za przestępstwo w nich wymienione oznacza utratę kwalifikacji do zajmowania stanowiska. Nie jest w ogóle wymagane, aby owo skazanie rodziło realne, podlegające zindywidualizowanej identyfikacji zagrożenie dla funkcjonowania banku czy też urzędu samorządowego.

Nie bez znaczenia jest też i to, iż poprzednia regulacja prawna dotycząca obligatoryjnej odmowy wyrażenia zgody na powołanie określonych osób na stanowisko członka zarządu banku z uwagi na fakt ich karalności za przestępstwa z winy umyślnej była przedmiotem kontroli Trybunału Konstytucyjnego także z punktu widzenia zgodności z zasadą proporcjonalności. W wyroku z dnia 29 stycznia 2002 r. (sygn. akt K 19/01, OTK z 2002 r., Nr 1/A, poz. 1) Trybunał Konstytucyjny uznał, iż takie wymagania ustawodawcy stawiane kandydatom na członków zarządu banku nie są zbyt rygorystyczne i realizują interes publiczny.

Z powyższych względów - zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich - w omawianym zakresie należy przyjąć, iż w każdym przypadku skazania prawomocnym orzeczeniem sądu osoby posiadającej pozwolenie na broń za przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub mieniu (wszczęcia przeciwko takiej osobie postępowania karnego o wymienione przestępstwo), po stronie organu Policji aktualizuje się obowiązek cofnięcia posiadaczowi tego pozwolenia.

W związku z powyższym, wobec ujawnionych rozbieżności w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, wnoszę jak na wstępie.

W załączeniu odpisy wniosku.

Z upoważnienia
Rzecznika Praw Obywatelskich

Stanisław Trociuk
Zastępca Rzecznika Praw Obywatelskich